

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De vitio quod potest vocari Dissolutio. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

q̄ vitium istud valde nocuum est homini: quasi enim perditū sunt cætera, quæ facta sunt, nisi finis sequatur. Parum enim prodest fundamentum & parietes fecisse, si tectum non sequatur. Parū etiam prodest per mare laborasse nauigando, si tunc nauis perierit, quando portui proxima fuerit per leucam vnā. Ideo dicitur Prou. 18. Qui mollis est, & dissolutus in opere suo, frater est sua opera dissipantis: quasi enim idem est ac si dissiparet, quia ea non perficit. Nec solum est damnosum vitium homini, sed etiam verecundum, & irrisione dignum dicitur enim. Iste homo cepit ædificare, & non potuit consummare: secundum quod legitur Luc. 14. Indecens est animal sine cauda & ridiculosum: vt patet in simia: sic opus sine consummatione. Vltimo potest valere ad derestationem huius vitij, magna virtus quæ prouenit ex perseverantia. Tantum enim valet vitimus dies quo aliquis bene viuit, quantum omnes dies præcedentes, quantum ad hoc quòd si illo die male vixisset, tota vita præcedens perditā esset. Sola perseverantia hominem saluat. Vnde Bernar. Perseuerantia est singularis filia summi regis. Illa enim sola hæres est regni æterni.

De vitio remissionis

CAP. IX.

Vitium remissionis est nonū vitium pertinēs ad Acediam. Hoc vitio laborat ille qui quotidie deterior efficitur. Si inchoat aliquod opus, primo die aliquantulum strenuè operatur, secundo die minus, ad vltimum nihil. De tali dicitur Eccl. 21. Filia fatua in deminoratione fiet. Filia fatua est anima sapientia non condita, quæ semper decrescendo procedit: sicut econtrario vita iusti procedit à crescendo. Vnde Prouerb. 4. Istorum semita quasi lux splendens procedit, & crescit vsque ad perfectū diē. Et Prou. 21. Cogitationes robusti semper in abundantia. Robustus aliquid quotidie lucratur super hostes suos, sed remissus quotidie aliquid amittit. Remissione in verò ista sequitur paupertas primo. Vnde Prouer. 10. Egestatem operatur est manus remissa: manus autē fortium, diuitias parat. Secundo sequitur remissionem istam seruitus vitiorum. Vnde Prouer. 10. Manus fortium dominabitur: quæ autē remissa est, tributis seruiet. Sequitur etiam remissionem istam, frequens fractio propositi. Vnde Senec. Arcum frangit intentio, animum remissio.

De vitio quod potest vocari Dissolutio.

CAP. X.

Decimum vitio quod pertinet ad acediam, possumus vocare dissolutionem. Hoc vitio laborat ille qui inueniens difficultatem in sui regimine, se dimittit omninò absque gubernatione.

bernatione: iuxta illud Pro. 23. Eris sicut dormiens in medio maris, & quasi sopitus gubernator amisso clauo. Talis animū suum nō recolligit. Dispersus enim & diuisus adeo q̄ nō tenet de se ipso vnā frastam cum alio. Vnde Eccl. 23. Qui docet fatuū quasi qui cōglucinant testā. Testa in minutas partes contracta nō de facili conglucinetur: nec animus hominis dissoluti de facili recolligitur. Est enim tanquam puluis quem proiicit vētus à facie terræ. Si aliquod bonū, vt scientia, vel aliud illi infunditur, nihil in eo retinetur. Est enim velut doliū non ligatum. Vnde Eccl. 21. Cot fatui quasi vas contractum, & omnem sapientiam non tenebit. Ex hac dissolutione sequitur penuria omnium bonorum. Vnde Pro. 19. Anima dissoluta eluriet. Solet autem vitium istud prouenire ex quadam diffidentia de Deo, videntes enim aliqui infirmitatem suam, diffidunt posse se ipsos regere: quia de diuino auxilio non confidunt. Vnde Eccl. 2. Vx dissolutis corde, quia nō credunt Deo, & ideo nō protegentur ab eo.

De vitio incuria.

CAP. XI.

Vndecimū vitium quod pertinet ad acediā, possumus vocare incuriā. Hoc vitio laborat ille, qui suorum debitā curā nō habet. Talis sua nō excolit, culta nō colligit, collecta nō custodit. Notandum q̄ sapientia conseruandi non minus valet ad hoc q̄ aliquis dicitur & abundet, quā sapientia acquirēdi. Vnde quidā: Non minor est virtus, quā querere, parca tueri. Parua vasa quæ nō tenēt, licet abundanter recipiāt, nō tamē implētur: vt patet in cribro. Vasa verò magna quæ tenēt, licet nō ita abundanter recipiant, paulatim replentur. Scriptor vnus totam Bibliam scribendo vno in anno sibi acquirit quod aliquis per totam vitā suā ad discere nō potest. Et tamē aliquis citius vnā propositionē addiscit, quā scriptor scribat vnā dictionē. Sed hoc ideo accidit: quia illud quod addiscitur non memoriter retinetur. Vnde ei qui in studio vellet proficere, summē necessariū est, vt illud quod addisceret pro posse suo memoriæ infingeret: deinde quia memoria labilis est, scriberet illud, & quasi de pergameno aliā sibi memoriā faceret. Parum enim prodest quod equa ita de facili impressiones recipit, quum eas non custodiat.

De vitio ignauia.

CAP. XII.

Doodecimū vitium, quod pertinet ad acediā, possumus ignauitiam nominare. Hoc vitio laborat ille q̄ potius eligit in miseriam magna permanere, quā aliquatū laboris fabire. Et possumus assignare duodecim ignauias, q̄ solēt inueniri in hominibus acediosis. Prima est, q̄ homo acediosus poti⁹ eligit carnes